

בבית המשפט העליון

רע"א 7688/22

לפני: כבוד השופט א' שטיין

המבקש: יאיר נתניהו

נגד

המשיב: אבי אלקלעי

המשיב הפורמלי: אבשלום זלינגר

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטים ע' רביד, נ' שילה וא' דפדי) אשר ניתן ביום 31.7.2022 בע"א 49599-10-21

בשם המבקש: עו"ד אוריאל ניזרי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופטים ע' רביד, נ' שילה וא' דפדי) אשר ניתן ביום 31.7.2022 בע"א 49599-10-21, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום תל אביב-יפו (הרשם הבכיר א' כהן), אשר ניתן, בהעדר הגנה, ביום 28.2.2020 בת"א 59964-11-19, ואשר בגדרו התקבלה תביעת לשון הרע כנגד המבקש, יאיר נתניהו, והלה חויב לשלם למשיב פיצויים בסך של 250,000 ש"ח.

2. מדובר בבקשת רשות ערעור "בגלגול שלישי" אשר באה בגדרה של תקנה 148א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: תקנה 148א).

3. דין הבקשה להידחות אף מבלי לקבל תשובה.

4. פסקי הדין קמא נטועים בעובדותיו הפרטיקולריות של המקרה ואינם מעוררים שום שאלה משפטית עקרונית אשר חורגת מעניינם הפרטני של בעלי הדין ואשר ראוי

לה, לפי טיבה ומהותה, להתברר במסגרת בקשת רשות ערעור "בגלגול שלישי". בית משפט קמא הטעים בפסק דינו כי אין בעובדה שהתביעה הוגשה נגד נתבע נוסף, המשיב הפורמלי דכאן (להלן: זלינגר), כדי לשנות את ההכרעה המשפטית אליה הגיע בית משפט השלום. כמוסבר שם, המסכת העובדתית ביחס לכל נתבע הינה שונה באופן מהותי – זלינגר פרסם פרסומים משמיצים אודות המשיב בעמוד הפייסבוק אותו הוא מנהל, בעוד שהמבקש הפיץ את אותם פרסומים באמצעות שיתוף (share) – ומשכך הוא, ניתן היה לפסוק בעניינו של המבקש מבלי להמתין להכרעה בעניינו התלוי ועומד של זלינגר. מושכלות יסוד הם כי חבות בנזיקין הינה אישית: כל מעוול אחראי לנזק שגרם. אם שני מעוולים גרמו לנזק שאינו ניתן להפרדה, שניהם יהיו אחראים לנזק ביחד ולחוד – זאת, בין אם כל אחד מהם פעל בנפרד ובין אם שניהם פעלו בצוותא חדא (ראו: ד"נ 15/88 מלך נ' קורנהויזר, פ"ד מד(2) 89, 105 (1990); עמוס הרמן דיני נזיקין 193-194 (מהדורה שנייה, 2020); אורי שנהר דיני לשון הרע 406-408 (1997)). הווה אומר: התביעה כלפי שני הנתבעים איננה "שזורה האחת בשנייה" כדבריו של המבקש; וממילא אין כל פסול במתן הכרעה בעניינו של המבקש, במנותק מההליך שמתנהל כנגד זלינגר.

5. כמו כן, אני סבור כי מתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי איננו דרוש כדי למנוע עיוות דין.

6. אשר על כן, הנני דוחה את הבקשה שלפניי מכוח סמכותי לפי תקנה 148א. משלא נתבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ג בחשוון התשפ"ג (17.11.2022).

ש פ ט